

**Η επιστολή-καταγγελία της εκπαιδευτικού Άννας Κωνσταντινίδου στην
«Εφ.Συν»**

**Η αναληψία της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης
Χανίων απέναντι στην μητρότητα και την οικογένεια**

Είμαι δέκα χρόνια ωρομίσθια-αναπληρώτρια εκπαιδευτικός Αγγλικής Γλώσσας και μητέρα ενός μωρού δώδεκα μηνών.

Έχοντας διδάξει στα περισσότερα χωριά (δυσπρόσιτα και μη) του νομού Χανίων, έτσι και φέτος προσλήφθηκα από την Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Δ.Π.Ε.) Χανίων, στα μέσα Οκτωβρίου, κατά την δεύτερη φάση αναπληρωτών και τοποθετήθηκα σε τρία σχολεία στην περιοχή Κισάμου, σε απόσταση άνω των εξήντα χιλιομέτρων από τον τόπο μόνιμης κατοικίας μου, στην περιοχή των Χανίων.

Μην έχοντας άλλη επιλογή, παρουσιάστηκα στα σχολεία και ανέλαβα υπηρεσία, ενώ παράλληλα έκανα αίτηση βελτίωσης θέσης.

Λίγες μέρες αργότερα, έμαθα από συνάδελφο εκπαιδευτικό ότι υπήρχε κενό πλήρους ωραρίου σε σχολείο δίπλα στην πόλη των Χανίων, το οποίο δεν δημοσιοποιήθηκε ούτε κατά την πρώτη ούτε κατά την δεύτερη φάση των αναπληρωτών.

Απευθύνθηκα στην γραμματέα της Δ.Π.Ε. Χανίων ζητώντας να μάθω τι έχει συμβεί με το κενό αυτό. Η απάντηση της γραμματέως δεν εξηγούσε τον λόγο μη δημοσιοποίησης του κενού.

Στην συνέχεια απευθύνθηκα στον διευθυντή της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Χανίων, κ. Μηλιαράκη, ο οποίος, αντιστοίχως, δεν μου έδωσε μία απάντηση για τον λόγο μη δημοσιοποίησης του κενού.

Κατά την συνάντησή μου μαζί του ζήτησα να επανεξεταστεί η τοποθέτησή μου εφόσον υπήρχε μη δημοσιοποιημένο κενό και έχοντας κάνει αίτηση βελτίωσης θέσης.

Τόνισα ιδιαιτέρως να ληφθεί υπόψιν ότι είμαι μητέρα μωρού εννέα μηνών που θηλάζει και έχει ανάγκη να είμαι το συντομότερο δυνατό κοντά του.

Τον ενημέρωσα ότι κάνοντας χρήση της άδειας μητρότητας ως αναπληρώτρια, οι αποδοχές μου ήταν δραματικά λιγότερες. Και σαν να μην έφτανε αυτό, δεν δικαιούνται καν επίδομα ανεργίας πέραν του ενός μηνός, και αυτό μειωμένο.

Στο ίδιο διάστημα ο σύζυγός μου δεν εργαζόταν. Ζήτησα, λοιπόν, να επανεξεταστεί η περίπτωση μου συνολικά βάσει της πραγματικής οικογενειακής και βιοποριστικής μου κατάστασης, εφόσον είναι στην διακριτική ευχέρεια του Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Π.Υ.Σ.Π.Ε.) Χανίων.

Στο σημείο αυτό, σημειώνω ότι ο κ. Μηλιαράκης δεν ήταν διατεθειμένος να επανεξετάσει το θέμα, ήταν αρνητικός, μέχρι του σημείου να γίνει επιθετικός και εριστικός χτυπώντας τα χέρια στο γραφείο ενώπιον του τρομαγμένου μωρού μου. Έπειτα από επιμονή μου, δεσμεύτηκε να θέσει το θέμα στο Υπηρεσιακό Συμβούλιο.

Όντως, το Π.Υ.Σ.Π.Ε. Χανίων συνεδρίασε. Παράλληλα, προσπάθησα να γνωστοποιήσω την κατάσταση μου και σε αιρετά μέλη του Συμβουλίου, απ' τα οποία και ενημερώθηκα ότι δεν υπήρξε θετική απόφαση.

Διαπίστωσα ότι η στάση των μελών δεν ήταν διαφορετική απ' αυτή του κ. διευθυντή. Τελικά, αναγκάστηκα να αναζητήσω σπίτι έναντι εκμίσθωσης και να μετακομίσω με την οικογένειά μου στην Κίσαμο.

Στη συνέχεια, απευθύνθηκα σε αιρετά μέλη του Ανώτερου Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (Α.Π.Υ.Σ.Π.Ε.) Κρήτης, υποβάλλοντας ένσταση και μιλώντας σε αιρετά μέλη.

Από μέλος του Ανώτερου Υπηρεσιακού Συμβουλίου έμαθα ότι το μη δημοσιοποιημένο κενό προοριζόταν για παράτυπη εκδούλευση, κοινώς ρουσφέτι...

Οι ίδιοι είπαν ότι θα με στηρίξουν, όμως, εκ των υστέρων, δήλωναν ότι δεν είναι αρμόδιοι να εξετάσουν την ένσταση που είχα υποβάλει. Μάλιστα, όταν εξέφρασα ότι βρίσκομαι σε αδιέξοδο και ότι σκέφτομαι να καταγγείλω τα γεγονότα, προσπάθησαν να με αποτρέψουν.

Εν τέλει, η ένστασή που υπέβαλα στο Α.Π.Υ.Σ.Π.Ε. Κρήτης προωθήθηκε εκ νέου στην υφιστάμενη Δ.Π.Ε. Χανίων από την οποία και έλαβα απάντηση στην οποία γίνεται μία αφηρημένη αναφορά ότι τα κενά καλύπτονται «με βάση τις ανάγκες και τις ιδιαιτερότητες των Δημοτικών Σχολείων της Δ.Π.Ε. Χανίων»...

Σε μια ύστατη προσπάθεια εξεύρεσης λύσης, απευθύνθηκα στο Υπουργείο Παιδείας όπου ανώτερος στην ιεραρχία διοικητικός υπάλληλος με ενημέρωσε ότι ο διευθυντής της εκάστοτε Διεύθυνσης έχει δικαίωμα να παρουσιάζει όποια κενά θέλει, όποτε εκείνος θέλει, χωρίς να μπορεί να του ασκηθεί κανένας έλεγχος, παρά μόνον από τον ίδιο τον... υπουργό! Μια πρακτική που επέτρεπαν και επιτρέπουν όλες οι κυβερνήσεις μέχρι τώρα.

Ανέλαβα λοιπόν τα καθήκοντά μου ως εκπαιδευτικός βιώνοντας μία πολύ δύσκολη περίοδο προσαρμογής για εμένα ως μητέρα, αλλά πάν' απ' όλα για το μωρό μου.

Εδώ θέλω να δηλώσω την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι αναπληρωτές και ιδιαιτέρως οι αναπληρώτριες μητέρες:

Οι άδειες που δικαιούνται οι αναπληρώτριες εγκυμονούσες και μητέρες είναι συνολικά οκτώ μήνες, εκ των οποίων οι τέσσερις άνευ αποδοχών (!), ενώ παράλληλα δεν δικαιούνται και επίδομα ανεργίας το καλοκαίρι, παρά μόνον ένα πενιχρό ποσό ενός μηνός!... έναντι των μονίμων συναδελφισσών μητέρων που δικαιούνται άδειες έως και τέσσερα έτη (άδεια μητρότητας: 5 μήνες, άδεια ανατροφής 9 μήνες, άδεια ανατροφής άνευ αποδοχών: έως 3 έτη) συν των προβλεπόμενων αναρρωτικών αδειών που αντιστοιχούν σε τόσους μήνες όσα τα έτη προϋπηρεσίας – όταν οι αναπληρώτριες μητέρες δικαιούνται μόνο 15 μέρες...

Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, οι αναπληρώτριες εγκυμονούσες και μητέρες, κατά κανόνα, αναγκάζονται να μετακομίζουν ετοιμόγεννες ή με το μωρό στο στήθος, για να μην καταλήξουν άνεργες την επόμενη χρονιά, κάτι το οποίο έχει ανυπολόγιστες συνέπειες για τον ψυχισμό τους και τον ψυχισμό των μωρών.

Από την εμπειρία μου αυτή γνώρισα την σκληρότητα και την απανθρωπιά προς το παιδί μου από υποτιθέμενους «επιστήμονες», «παιδαγωγούς» και «δασκάλους».

Από ανθρώπους που σου χαμογελούν και που υπόσχονται να κάνουν το καλύτερο δυνατό για σένα, αλλά που το πραγματικό τους πρόσωπο αποκαλύπτεται όταν κληθούν να αντιμετωπίσουν την αληθινή ζωή μιας αναπληρώτριας μητέρας.

Με λύπη και αγανάκτηση διαπίστωσα, έπειτα από συζητήσεις και αντιπαραθέσεις με διοικητικούς υπαλλήλους, ότι από τη στιγμή που ένα δάσκαλος επιλέξει να σταδιοδρομήσει έξω από τις τάξεις, μακριά από τα παιδιά, λησμονεί τον παιδαγωγικό του ρόλο, την βαθύτερη

κοινωνική του αποστολή και μεταμορφώνεται σε έναν στυγνό γραφειοκράτη, που σε βλέπει μόνον ως αριθμό στα υπηρεσιακά χαρτιά του!

Αξιοσημείωτο είναι το φαινόμενο ότι όταν ο διοικητικός υπάλληλος κληθεί να αντιμετωπίσει ένα αληθινό πρόβλημα της ζωής, όχι μόνο θα στρέψει το κεφάλι από την άλλη πλευρά, αλλά θα εκφράσει την αποστροφή του απέναντι σε εκείνον που του «χαλάει» την εικόνα της υπηρεσίας του, αντί να αποστραφεί την Υπηρεσία καθεαυτή.

Την ίδια εικόνα, δυστυχώς, διαπίστωσα και από συνδικαλιστές διάφορων παρατάξεων (ακόμη και από αριστερές ριζοσπαστικές παρατάξεις) που δεν δίστασαν να συγκαλύψουν τον διευθυντή της Δ.Π.Ε. Χανίων.

Κάποιοι απ' αυτούς είχαν δε το θράσος να παρουσιαστούν στο σχολείο που υπηρετώ για να μιλήσουν υπέρ των δικαιωμάτων της μητέρας αναπληρώτριας, τη στιγμή που στην περίπτωση μου έδειξαν το ανάλγητό τους πρόσωπο.

Το τελευταίο είναι ιδιαίτερος ανησυχητικό καθότι γίνεται ξεκάθαρο ότι η συνδικαλιστική εκπροσώπηση στη συντριπτική της πλειοψηφία της εμπαίζει τους εργαζομένους.

Γίνεται πλέον κατανοητό ότι αυτές οι πρακτικές συνιστούν μία ξεκάθαρη επίθεση ενάντια στη μητρότητα και την οικογένεια αποκαλύπτοντας το μαύρο πρόσωπο του καθεστώτος και των εκπροσώπων του. Οδηγούν τον κόσμο στην απελπισία, στο αίσθημα αδιεξόδου και στην παραίτηση. Αλλά εμείς τους διαμηνύουμε ότι η φωνή της μάνας θα αντηχεί βοερά στ' αυτιά όσων καταδυναστεύουν το παιδί της!

Άννα Κωνσταντινίδου
Κίσαμος, 11 Ιαν. 2017